

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SHERRYL WOODS

Tükike taevast

Originaali tiitel:
Sherryl Woods
A Slice of Heaven
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Reelika Haapanen
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2007 by Sherryl Woods
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D05441624
ISBN 978-9916-31-361-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armsad sõbrad!

Mul on nii hea meel, et teine „Armsate Magnooliate“ raamat taas saadaval on, ja et see langeb kokku uue „Armsate Magnooliate“ sarjaga Netflixis, mille peaosades on JoAnna Garcia Swisher, Brooke Elliott ja Heather Headley. Kui ma selle mõtte peale tuln, kirjutada raamatusari kolmest eluaegsest sõbrast, kes on üheskoos paksust ja vedelast läbi tulnud, ei olnud mul aimugi sellest, kui palju naisi algseesse tuumikusse aastate jooksul lisandub, või kuidas lugejad seda sidet ja kogu Serenity kogukonda Lõuna-Carolinas armastama hakkavad. Ma loodan, et ka Netflix'i vaatajad võtavad nad omaks.

Naisena arvan, et me kõik oleme jõudnud arusaamisele, et perekonna kõrval on meie sõbrad kõige tähtsamad inimesed meie elus. Ja sõprus, mis on ajaproovile vastu pidanud, naistega, kes teavad meie minevikku, meie vigu, meie väikseid räpaseid saladusi ja armastavad meid ikkagi, on kõige tugevam side üldse. Sõbrad on olemas, et tõsta meie tuju, kui meil on lihtsalt halb päev või tohutu kriis. Nad suudavad meid naerma ajada, meiega koos tähistada, koos nutta ja meile meenutada, et isegi kõige halvemal päeval on elu siiski elamist väärt.

Kui te kohtute Maddie, Dana Sue ja Heleniga alles esimest korda, siis ma loodan, et teile meeldib väga neid tundma õppida. Kui juba värskendate oma sõprust nendega, siis ma loodan, et see toob teie näole naeratuse või kaks. Kõige rohkem loodan ma seda, et teie elus on olemas soojad, imelised sõbrad ning et te peate kalliks iga nendega koos veedetud hetke.

Parimate soovidega

Sherryl

ESIMENE PEATÜKK

KÕRBEVA RÖSTSAIA LÕHN püüdis Dana Sue tähelepanu vahelt enne seda, kui suitsuandur tööle hakkas. Söestunud saia röstrist välja õngitsenud, viskas ta selle kraanikaussi, haaras köögirätiku ja lehvitas seda kriiskava alarmi ees, et suitsu hajutada. Lõpuks jäi see liigtundlik asi vait.

„Ema, mis pagana pihta siin toimub?“ nõudis Annie köögiuksel seistes ja kõrbenud röstsaia lõhna peale nina kirtsutades. Tal olid kooliminekuks jalas teksad, mis rippusid tema liiga kõhna keha ümber, ja sügava kaelusega T-särk, mis paljastas esiletungivate rangluude peal pingul oleva kahvatu naha.

Ohjeldades soovi kommenteerida tunnistust sellest, et Annie oli kaalus veelgi alla võtnud, silmitses Dana Sue oma teismelist tusase ilmega. „Arva ära.“

„Sa kõrvetasid jälle röstsaia ära,“ ütles Annie, muie üle näo levimas, kõhetust õige pisut mahendades. „Oled ikka kokk küll. Kui ma sellest kellelegi räägiksin, ei tuleks keegi enam kunagi Sullivan’i sööma.“

„Mis ongi põhjuseks, miks me hommikusööki ei paku ja miks sina oled vaikimisvande all, kui sa just ei taha olla koduarestis, telefonita ja ligipääsuta e-postile seni, kuni kolmkümmend saad,“ vastas Dana Sue, mitte täiesti naljaviluks. Sullivan’i oli olnud tohutult edukas sellest hetkest peale, kui ta restorani ukсед avas. Suusõnaliselt edasi liikuvad ülistused levisid kogu piirkonnas. Isegi Charlestoni parim restorani- ja toidukriitik oli restorani selle uuenduslike, aga

lõunaosariikidele omaste roogade eest kiitnud. Dana Suel polnud vaja, et tema ninakas laps selle nende kodus aset leidvatest kulinäärsetest katastroofidest rääkimisega hävitaks.

„Miks sa üldse röstsiaia tegid? Sa ju ei söö seda,“ ütles Annie, täitis klaasi veega ja võttis tillukese lonksu, enne kui ülejäänud kraanikaussi valas.

„Ma olin sulle hommikusööki tegemas,“ vastas Dana Sue, tõmmates ahjust välja taldrikut koheva omletiga, mida ta oli soojas hoidnud. Ta oli lisanud sellele väherasvast juustu ja peenteks ribadeks hakitud rohelist ja punast paprikat, täpselt nii, nagu see Anniele alati meeldinud oli. Omlett oli täiuslik, välimus iga gurmeeajakirja kaanele sobiv.

Annie vaatas toitu vastikust täis ilmega, mis enamikul inimestel tekib auto alla jäänud looma nähes. „Ma ei arva nii.“

„Istu,“ käskis Dana Sue, liigagi tuttava vastuse peale kannatust kaotades. „Sa pead sööma. Hommikusöök on kõige tähtsam söögikord, eriti koolipäeval. Mõtlen valgust kui ajujõust. Pealegi, ma vedasin end voodist välja, et sulle seda valmistada, nii et sa hakkad seda sööma.“

Annie, tema kaunis kuueteistaastane, vaatas teda ühega neist „Ema! Mitte jälle“ pilkudest, aga ta võttis vähemalt laua ääres istet. Dana Sue istus tema vastu, hoides kruusi musta kohviga käte vahel nii, nagu see oleks sulakuld. Pärast hilist õhtut restoranis vajas ta kogu kofeiini, mida tal hommikul esimese asjana võimalik saada oli, olemaks piisavalt erk, et Annie nutika puiklemisega hakkama saada.

„Kuidas esimene päev koolis tagasi olla möödus?“ küsis Dana Sue.

Annie kehitas õlgu.

„On sul sel aastal mõni tund koos Tyga?“ Nii kaua kui Dana Sue mäletas, oli Annie olnud salamisi armunud Tyler Townsendi, kelle ema oli üks Dana Sue parimatest sõpradest ja üsna värskelt ka äripartner Nurgaspaas, Serenity uues naistele mõeldud fitnessiklubis.

„Ema, ta on keskkooli lõpuklassis. Mina olen esimeses,“ selgitas Annie liialdatud kannatlikkusega. „Meil ei ole ühtegi sama tundi.“

„Kahju küll,“ ütles Dana Sue, seda tõsiselt mõeldes. Tyl endal oli olnud keerulisi aegu, kuna tema isa oli Maddie juurest ära läinud, aga ta oli Annie jaoks alati hea ärakuulaja olnud, nii nagu suur vend või parim sõber seda on. Mitte et Annie selle väärtust hindas. Tema tahtis, et Ty märkaks teda kui tüdrukut, nagu kedagi, kellega koh-tamas käimisest poiss huvitatud oleks. Kuid seni ei ilmutanud Ty sellest märkigi.

Dana Sue silmitses Annie pahurat ilmet ja üritas uuesti, kindlalt otsustanud leida mingi viis, et saada ühendust lapsega, kes oli liiga kiiresti temast kaugenemas. „Kas sulle meeldivad sinu õpetajad?“

„Nemad räägivad. Mina kuulan. Mis siin meeldida?“

Dana hoidis ohet tagasi. Mõni aasta tagasi oli Annie olnud väike latatara. Tema päevas ei olnud ühtegi detaili, mida ta isa ja emaga jagada poleks tahtnud. Loomulikult oli sellest ajast, kui Ronnie Dana Sued pettis ja ta mehe kaks aastat tagasi välja viskas, kõik muutunud. Annie imetus oma isa vastu oli hävitatud, nagu ka Dana Sue süda murtud. Pikaks ajaks pärast lahutust oli Sullivanide kodus maad võtnud vaikus, mil kumbki neist ei tahtnud rääkida sellest ühest asjast, mis tegelikult oluline oli.

„Ema, ma pean minema või muidu ma jään hiljaks.“ Pilk kellale pani Annie innukalt püsti hüppama.

Dana Sue vaatas puutumatu toidutaldrikut. „Sa pole sellest suutäitki võtnud.“

„Vabandust. See näeb fantastiline välja, aga ma ei ole näljane. Öhtul näeme.“ Annie suudles Dana Sued möödudes põsele ja lahkus, jättes endast maha enam mitte nii täiusliku omleti ja lõhnapilve, milles Dana Sue tundis ära kalli parfüümi, mille oli endale eelmisteks jõuludeks ostnud ja ainult väga erilistel puhkudel kandis. Kuna selliseid puhkusi oli olnud pärast lahutust vähe, siis polnud sel ilmselt tähtsust, et tema tütar seda keskkoolipoiste peale raiskas.

Alles pärast seda, kui ta oli taas üksi ja kohv oli külmaks läinud, märkas Dana Sue pruuni paberkotti Annie lõunaga endiselt kapil seismas. See oleks võinud olla hooletus, aga ta teadis paremini.

Annie oli selle meelega maha jätnud, täpselt nagu ta oli eiranud hommikusööki, mille ema oli teinud.

Mälestus Annie kokkuvarisemisest Maddie pulmapeol eelmise aasta tänapüha ajal tuli tulvana tagasi ja koos sellega värske panna vool.

„Oh, kullake,“ pomises Dana Sue. „Mitte taas.“

„MA MÖTLEN, ET teen tänaõhtuseks magustoiduks vanamoodsat saiavormi ehk mõne Granny Smithi õunaga, et sellele pisut hapukust ja tekstuuri lisada,“ ütles Erik Whitney enne, kui Dana Sue põlle ette sai siduda. „Mis sa arvad?“

Isegi kui Dana Sue suu jooksis vett, arvutas tema aju süsivesikuid. Üle piiri, järeldas ta ja ohkas. Tema kliendid mõnulevad, aga temal tuleb seda magustoituga nagu katku vältida.

Erik silmitses teda murelikult. „Liiga palju suhkrut?“

„Minu jaoks küll. Ülejäänud universumi jaoks kõlab see täiuslikuna.“

„Ma võin selle asemel värsketest puuviljadest pirukat teha, võibolla suhkruasendajat kasutada,“ pakkus mees.

Dana Sue raputas pead. Ta oli loonud Sullivan' si maine, vana-dele lõunaosariikide lemmikutele uut vunki andes. Suuremalt osalt olid tema valikud tervislikumad kui mõned traditsioonilised võist läbiimbunud road, aga kui asi puudutas magustoite, teadis ta, et tema kliendid eelistasid enesehellitamist. Ta oli palganud Eriku otse Atlanta Kulinaariainstituudist, sest kooli karjäärinõustaja oli märkinud mehe parimaks kondiitrikandidaadiks, keda nad aastate jook-sul näinud olid.

Erik, vanem kui enamik lõpetajad, oli juba kolmekümnenda-tes. Innukas katsetama ja näitama, mida ta teha oskab, ei olnud Erik Dana Suele ega tema klientidele pettumust valmistanud. Ta oli nii tohutu samm edasi võrreldes eelmise peakoka abiga, tujuka mehega, kellega oli raske koos töötada, et Dana Sue tänas iga kord

saatust, kui Erik sai töötada nii peakoka abi kui kondiitrina. Mehest sai kiiresti rohkem kui töötaja. Temast sai sõber.

Veelgi enam, Lõuna-Carolinas oli juba suur nõudmine Eriku pulmatortide järele. Ta oli viinud traditsioonilise tordi sellise kunstivormi tasemele, mis võistles kõigega, mida uhketes kuulsuste pulmades nähtud oli. Dana Sue teadis, et tal veab, kui meest veel aasta või kõige rohkem kaks enda juures suudab hoida, enne kui mõni suurlinna restoran või toitlustusfirma ta minema meelitab, aga praegusel hetkel näis ta olevat rahul Serenitys, rahul vabadusega, mida naine talle andis.

„Me tegime suve jooksul palju puuviljapirukaid,“ ütles Dana Sue. „Saiavorm kõlab täna õhtuks suurepäraselt. Sa teed süüa klientidele, mitte minule.“

Millal oli viimane kord, mil ta lubas endale teelusikatäie mõnest Eriku rammusast magustoidust? Mitte pärast seda, kui doktor Marshall pidas talle veel ühe karmi loengu vajadusest vabaneda seitsmest kilost, mis ta oli viimase kahe aasta jooksul juurde võtnud, ja hoiatas teda – taas –, et ta seab end diabeedi saamise ohtu; haiguse, mis oli tapnud tema ema. See oleks pidanud olema Dana Sue jaoks piisav hoiatus, ilma et arst seda talle pidevalt meenutama peaks.

Ta oli arvanud, et koos kahe parima sõbraga Nurgaspaa avamiseks töötamine hoiab teda nii palju rakkes, et ta suudab oma dieeti järgida. Ta oli veennud end ka selles, et imeline ümbrus, mille nad olid loonud, annab talle trenni tegemiseks stiimuli. Kuid seni oli ta juurde võtnud veel kaks ja pool kilo, proovides järele kõik tervislikud joogid ja madala kalorsusega muffinid, mis nad olid spaa menüüsse lisanud. Selles oli ka virsiku-pirnismuuti, mis võib olla väärt, et selle nimel surra.